

Madeira 1 t/m 8 september 2008

Maandag 1 september 2008

Vandaag liep om 03.30 uur de wekker af. Een onmenselijke tijd als je in ogenschouw neemt dat we de dag ervoor onze verjaardagen gevierd hebben.

De vlucht naar Funchal, Madeira stond gepland om 06.05 uur. Aan Joy de eer om ons op dit vroege tijdstip naar Schiphol te brengen. Inchecken was al een dag van tevoren gebeurd via Internet. We hadden plaatsen op rij 6 stoel A en B. Niet bij de nooduitgang zoals vorig jaar. Dan staan de stoelen namelijk wel heel erg rechtop en is het vermoeiend om dat zo'n lange tijd vol te houden.

Bagage dus afgegeven bij het bagagedepot en onze instapkaart gekregen. Door de douane heen die er niet meer is voor de Schengen landen en even rustig afwachten totdat je naar het vliegtuig mag.

Het rustig wachten werd opeens een beetje onrustig want de heuptas van Ben begon namelijk te scheuren precies op een punt waar de meeste spanning op komt. Naald en draad zijn natuurlijk niet op de tax-free afdeling te verkrijgen, stel je voor dat je het vliegtuig gaat kapen met naald en draad!

We wachten wel af hoe we het gaan oplossen als we in Madeira zijn.

Uiteindelijk werd het tijd om naar de gate te lopen. Natuurlijk is er goed meegedacht door Transavia, we gaan op wandelvakantie dus we moeten naar de verste gate die er te vinden is.

Toen we namelijk naar

de gate liepen zagen we al op het bord staan "Gate closing" en we waren er nog niet eens. Dus ons wandeltempo werd aangepast. We waren nog op tijd maar gelukkig niet de laatste. De vlucht op zich ging prima. Redelijke beenruimte en het belangrijkste was dat Corry niet zo luchtziek is geweest tijdens de vlucht. Of het nu kwam door de speciale polsbandjes

tegen reisziekte we weten het niet maar op de terugvlucht gaan ze dus mooi weer om.

Eenmaal op Funchal Airport aangekomen duurde het even totdat de koffers er waren. Maar dat in het geheel niet in verhouding met de tijd die we moesten wachten bij de autoverhuur.

Maar 2 dames aan het loket, 8 wachtenden voor ons en 10 achter ons. Drie kwartier later mochten we dan eindelijk onze Polo



TDI ophalen. Een grijze 4 deurs met airco en net 4000 km op de teller, een redelijk nieuwe versie dus.

Na een tussenstop bij een grote supermarkt, waar we naald en draad kochten, zijn we rechtstreeks naar Paul do Mar gereden.

Bij het inchecken in het hotel kregen we 3 kaartjes, een was de sleutel en twee kaartjes voor het afhalen voor zwembadhanddoeken.

Zwembadhanddoeken? Oh nee, we waren alle twee onze zwemkleding vergeten. Hoe stom kan je zijn als je naar een zonnig oord gaat?

De receptioniste, welke wonderwel goed engels sprak, vertelde dat er verderop een sportzaak was. Geen nood aan de man dus. Alle twee nog een beetje "murf" van de korte nachtrust en het reizen hebben we maar besloten een kleine wandeling over de boulevard te maken. Na een kleine rustpauze in onze hotelkamer, zijn we maar op zoek gegaan naar die sportzaak. Uiteindelijk hebben we de sportzaak gevonden, maar de "sightseeing" die we



Madeira 1 t/m 8 september 2008

hebben gemaakt was niet gepland. Het woord "sportzaak" telt meer letters dan het aantal zwemkledingstukken die daar in de rekken hingen. Er zat dus niets bij. Het alternatief is gevonden. Ben trekt zijn sportbroek aan als zwembroek en Corry gaat gewoon niet zwemmen. De douche zal regelmatig als op frisser fungeren. Het avondeten is tussen 19.00 en 22.00 uur. Kan je lekker lang eten denk je. Maar nee hoor, het voor-, hoofd- en nagerecht worden in een rap tempo voorgeschoteld zoals wij dat eigenlijk wel gewend zijn. Gewoon doorgaan dus. Op het keuzemenu stond vlees of vis. De keuze was dus vlees en vis. De tong als vis en de karbonade als vlees. Het bed werd op tijd opgezocht.

Dinsdag 2 september.

De wekker stond op 8.30 uur, een mooie tijd maar we waren zoals het altijd gaat voor de wekker wakker. De achtergrondmuziek was weggefallen, dus werden er andere geluiden waargenomen. Het ontbijt is in buffetvorm. Verschillende soorten broodjes en beleg. Ook beleg voor het middageten zat erbij. Een gekookt eitje.

Voor de wandeling van vandaag hebben we een combinatie gemaakt van twee wandelingen. De hoofdwandeling was naar de 25 fontein.

Maar voor we gingen wandelen eerst maar een tussenstop gemaakt bij een minimarkt. Broodjes en kleine flesjes water. De wandeling begon boven op een plateau. Daarna ging de weg over een afstand van 2 km via een asfaltweg naar beneden. Beneden aangekomen begon de wandeling pas. Via stenen paden, stap stenen en rotsblokken liep je langs de levada naar het eindpunt. Het was een redelijk toeristische route, soms met een klein beetje filevorming. De paden waren soms zo smal dat je af en toe moest wachten om je tegenliggers te kunnen laten passeren.

Enkele stukken van de wandeling waren voorzien van een afscheiding die bestond uit een paar staanders met daartussen



staalkabels. Waren er die niet geweest dan zal het dal beneden iets minder diep geweest zijn, misschien.

De rit naar het startpunt van de wandeling is een vermelding waard. Een soort half geasfalteerde landweg die zo ontzettend stijl naar beneden ging en in ons geval omhoog. Als je dacht waar kom ik uit en als je dan tegen elkaar zegt; "Maar goed dat er geen tegenliggers zijn". Komen ze natuurlijk net de hoek om. Omdat de wandeling maar een paar uurtjes duurde hebben we daarna het eiland maar bewust iets meer verkend.

Na een verfrissende duik in het zwembad of een sprong onder de douche waren we klaar voor het avondeten. Vlees of vis natuurlijk. Vlees was "hachee" en vis was? Het begon in ieder geval met een P. Nog even een e-mail gestuurd naar de thuisblijvers en uiteindelijk ging om 22.00 uur het licht uit.



Madeira 1 t/m 8 september 2008



Woensdag 3 september.

Vanmorgen om 8.30 zou de wekker aflopen maar zoals dat vaak gaat waren we weer voor de wekker wakker. We hebben besloten om vandaag een redelijk zware wandeling te maken. Een tocht welke hoog in de bergen start op ca. 1800 meter bij de Pico de Arietro. Maar eerst moest er natuurlijk aan de lunch gewerkt worden. Bij gebrek aan gekookte eieren wordt er nu de banaan opgeofferd als beleg. Eerst een paar broodjes in de winkel gehaald en dan op weg naar de top van de berg.



Beneden bij Funchal hingen donkere wolken boven de stad. Naarmate we hoger kwamen worden de donkere wolken witter en witter. Uiteindelijk waren we zoveel geklommen dat we de wolken onder ons lieten. Als een laag witte watten keken we er bovenop. Een stralend blauwe lucht was ons toebedeeld.

Voor deze tocht hadden we de zaklantaarns, de onderst gedeelte van de afritsbroek en een jack meegenomen. Dit alles op advies van de ANWB wandelgids.

De start van de tocht was al imponerend mooi. Via een rotskam met traptreden moest je eigenlijk oversteken naar een andere bergtop. Als je naar beneden keek,

kan je goed het ravijn inkijken. De wandeling begon met 50 minuten alleen maar afdalen via traptreden. We hadden ze in alle maten groot, klein, vast, los, scheef etc. ook de optreden waren zeer variabel. Van 5cm tot 50 cm moest er overbrugt worden. Maar dat deed niets af van het uitzicht wat we kregen. Corry, die al bij 4 hoog op de flat aan de binnenkant van de galerij blijft lopen, keek zelfs een paar keer naar beneden. Er werd stilgestaan op uitzichtpunten waar zeker 200 meter lager de eerste vaste grond/rots zichtbaar was.

Na 50 minuten dalen kwamen we uit op een punt waar je kon kiezen links door de tunnels of rechts om de rotsformatie.

De keuze viel op rechts, mede omdat er een bordje stond Pico Ruivo rechts af. Volgens het boekje was links af door de tunnel korter en

makkelijker. De wandeling rechts was echt prachtig. We kwamen

zowaar nog een paar tegenliggers tegen. Na twee uur lopen kregen we nog geen grip op de zaak omdat de route links door de tunnels nog steeds niet bij onze route

gekomen was. Je gaat aan jezelf twijfelen. Ben je wel goed gelopen? Een afslag gemist? Dit kan trouwens haast niet want er is maar één pad. Maar na 2 uur en 10 minuten kwam de andere route er dan



Madeira 1 t/m 8 september 2008

toch bij. Nu moesten we de beslissing nemen gaan we door tot het einde van de wandeling en weer terug of gaan we terug via het pad door de tunnels?

Om naar het eindpunt van deze wandeling te lopen zou zeker nog een uur heen en terug in beslag nemen, met vele klim en daal momenten. Ook wisten we wat ons te wachten stond op het eind/begin van deze



wandeling. Jawel veel, heel veel trappen. Maar ditmaal wel omhoog. Dus we gingen terug via de tunnels. Dat was korter dan verwacht, dus moesten we ook snel aan het klimmen beginnen. We kunnen u verzekeren, klimmen is een vermoeiende bezigheid, we hebben dan ook diverse rust/op ademkomende pauzes ingelast. Na precies 4 uur waarvan we echt maar 15 minuten rustpauze hebben genomen, waren we terug op het startpunt. Het wolkenpakket was iets hoger gekomen waardoor het zicht ook anders was geworden. De diepe kloven waren niet goed zichtbaar meer.

Na een welverdiende calypso zijn we richting het hotel gereden. Maar eerst even tanken. We hebben tenslotte al 250 km gereden en de benzinemeter gaf aan dat de tank nog boordevol zat. Bij het benzine station vroegen ze of hij helemaal vol getankt moest worden. Tuurlijk doe maar, we moeten toch verder. Er

ging dus al 5 liter diesel in voor 6 euro. Daar sta je dan met je goede gedrag doe maar vol voor 6 euro. Met dit verbruik kunnen we nog wel een rondje rijden.

Bij het hotel gekomen wederom een verfrissende duik/douche genomen. Als avondeten vis, we denken kabeljauw, erg lekker. Vlees was kalkoen en pompoensoep ook erg lekker. Alleen de koffiecake als dessert was gruwelijk.

Donderdag 4 september.

Vandaag ging de wekker weer later af dan dat we wakker waren. Op het programma stond de wandeling naar Caldirao Verde. Een wandeling van niveau 3. Niet dat het klimmen en klauteren was maar omdat we langs steile afgronden gingen. Maar eerst zoals gebruikelijk ontbijten. Twee bananen en twee eieren was ons beleg voor de lunch. De koffers moesten ook nog worden ingepakt, want we gingen naar een ander hotel in Porto Moniz. Onderweg werd de supermarkt nog even bezocht voor broodjes en batterijen. Batterijen voor de cd speler want die gaan maar een nacht mee. Na ongeveer anderhalf uur draaien en keren bereikte we eindelijk het beginpunt van de wandeling langs de levada. De start op zich was al op 900 meter hoogte. Er hingen wel wat wolken in het dal maar het zicht was nog wel



Madeira 1 t/m 8 september 2008

redelijk.

De wandeling begon vrij makkelijk. Na ongeveer een half uur werd het echt smalletjes. Soms liep je over een strook van 30-40 cm met links de levada en rechts een dalletje van 100 meter diep. De afgrond liep niet glooiend naar beneden maar direct loodrecht, stijl naar beneden.



We

hadden

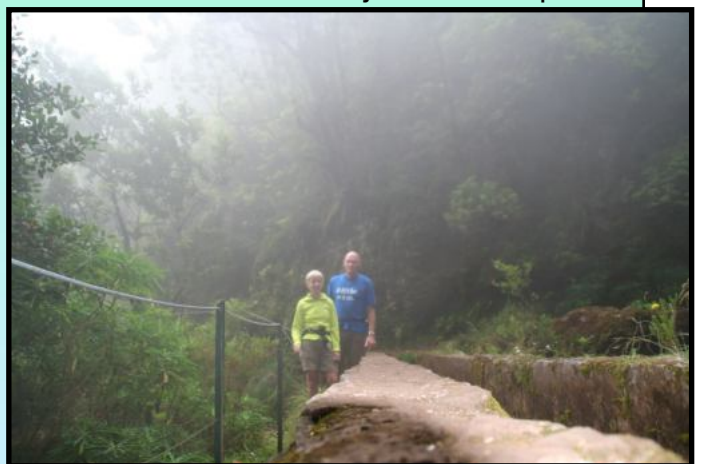
vandaag wederom de zaklantaarns nodig. We zouden door 3 tunnels gaan en een hele kleine tunnel. In de tunnel was er weinig zicht de zaklantaarns gaven net genoeg licht om wat contouren te zien. De tunnels waren soms erg laag en dat had Corry ook ondervonden, zij stootte haar hoofd ook een keer gemeen. Na bijna 2 uur kwamen we bij een waterval aan. Het keerpunt van onze wandeling. Het woord waterval is iets teveel van het goede voor dit natuurverschijnsel. OK er liep water naar beneden en het viel ook een beetje, maar waterval?

Na de lunch. Brood met banaan en brood met ei gingen we weer terug. Hetzelfde pad terug weer door de tunnels. En alsof Ben er voor het eerst doorheen liep en niet wist wat er komen zou, stootte dit keer Ben zijn hoofd flink. Zoals het altijd gaat, een flink stuk vel van zijn kale hoofd. We waren gelukkig goed uitgerust en konden we het bloeden stoppen met wat pleisters. Rond 16.00 uur waren we terug bij de auto. We moesten via de noordelijke kustweg naar Porto Moniz toe. Die was zeer toeristisch. Zo dachten ook een paar andere buitenlanders erover. De auto waarin ze zaten kon of mocht zeker niet harder dan 30-40 km. Zijn remmen werkten prima en naar boven ging het vooral zeer langzaam. Na een paar flinke rammen op de toeter konden we er eindelijk voorbij. We waren het in colonne rijden meer dan zat. Rond

17.30 uur aangekomen in ons nieuwe hotel. Ziet er ook heel netjes uit. Het ligt vlak bij de zee met uitzicht over de haven. Ook hier werden de douche en het zwembad direct gebruikt. Op het menu stond vlees en vis. Vlees was een soort gesneden runderlapje en vis was Perch. Die zoeken we op hoe het in het Nederlands heet. (baars) 's Avonds nog even een ommetje gemaakt door het plaatsje. Iets toeristischer dan Paul do Mar want we hebben al 4 souvenir winkels gezien.

Vrijdag 5 september.

Ook in dit hotel loopt de wekker af nadat we al wakker zijn. Alleen deze keer zonder herrie van de bovenburen. Die liepen in Paul do Mar op naaldhakken op de plavuizen om half zeven in de morgen. Ook hier een box-spring matras. Dit ligt toch wel iets harder dan ons eigen matras thuis. Maar daar zijn we hier niet voor. Vandaag gaan we een wandeling maken van ongeveer 4 uur langs de levada Nova Prazeres naar Calheta. Om ons een beetje te oriënteren reden we eerst naar het startpunt van de wandeling in Prazeres. Volgens het boekje zou er een bus vanuit Calheta naar het beginpunt gaan. We hebben onze auto bij het eindpunt



geparkeerd. Hier en daar even navraag gedaan wanneer de bus zou komen. Dat zou zeker nog anderhalf uur duren en dan is het 's middags en dan weet je het ook niet of hij wel komt. Dan maar een taxi genomen, voor die 12 euro nemen we niet

Madeira 1 t/m 8 september 2008

het risico van wel of geen bus. We werden keurig bij het begin van de wandeling afgezet.



De levada was hier volgens ons net gerestaureerd. Nieuw zou je eigenlijk kunnen zeggen. Nova dus. Nu begrijp ik het wel. De levada was ongeveer een meter breed en zag eruit als een betonnen bak. Hij stroomde redelijk snel. Dit nieuwe gedeelte was zeker 5 kilometer lang. Langs de levada kwamen we ook twee 'overslag' stations tegen. Hier werd het vuil uit de levada gehaald voordat het verder stroomde.

Over een afstand van ongeveer 3 kilometer was de omgeving platgebrand. De bomen stonden er nog wel maar alle struiken waren weggebrand. Dit zal wel met een speciale reden gebeurd zijn, maar we konden niet achterhalen waarom. De geur van houtskool overheerste op dit traject. Het weer sloeg naarmate de tocht vorderde een beetje om. Druppels werden gevoelt en de wolken bleven hangen tussen rotsen. Maar echt geregend heeft het niet. Na 2 uur lopen hebben we lekker ons broodje opgepeuzeld met als beleg een gekookt ei

en een kuipje jam. Na ruim drie en een half uur kwamen we uit op een verharde weg. Deze moesten we naar beneden volgen. Het dalingspercentage ca. 17% was groot genoeg om te ondervinden dat je voeten ook de voorkant van je schoenen kunnen raken. Na 2 km was je het wel zat om door je knieën te gaan. Eenmaal bij de auto aangekomen hebben we ons op een calypo aardbei en limoen getrakteerd. Helaas de Naranja (sinas) was op. De weg terug ging gedeeltelijk door de mist. Een paar spetters op de voorruit liet ons nog even beseffen dat het buiten nat was. Maar bij het hotel scheen gelukkig de zon.



Het avondeten gaf Red-fish. Volgens ons is dit rood baars. We hebben geen idee of die op 100 meter van ons vandaan in de zee zwemmen. Het alternatief van vis was kip. Corry kon de vis ontgraten en Ben kon de kip afkluiven.

Madeira 1 t/m 8 september 2008

Zaterdag 6 september.

Gisteravond heeft het nog een beetje geregend. Vanaf het balkon konden we zien dat er druppels op de auto's lagen. Maar de ochtend begon weer zonnig. Zo zonnig dat het in het restaurant tijdens het



ontbijt niet uit te houden was. Zelf met de zonwering omlaag en de deuren open was het er warm. Op het programma stond een moeilijke wandeling in de bergen. Het zou een wandeling worden van 1200 meter naar 1660 meter.

Tijdens de klim met de auto naar het startpunt werd ons duidelijk dat we daar moeilijk konden komen. Het dorp waar we doorheen moesten had een soort optocht. Alle wegen door het dorp waren afgesloten. Nog even navraag gedaan bij de plaatselijke politie, die goed engels sprak, welke opties we hadden. Wachten was de enige optie. Hebben we dus niet gedaan. We zijn omgekeerd en doorgereden naar de noordoostpunt van het eiland.

We hebben daar een wandeling gemaakt op het schiereiland. Het was benauwd weer en de shirtjes werden flink nat van het zweten. Het pad was goed aangegeven en we waren niet de enige op dit pad. Wel veel mooie vergezichten en rotspartijen gezien. En vooral niet vergeten heel veel salamanders. Salamanders kunnen bijten, dat weet Corry nu ook. Zo klein als ze zijn bijten kunnen ze. Op bepaalde plekken waren er wel 20 die om de rotsen heen krioelden.

Het eindpunt/keerpunt was iets verder weg dan de normale wandeling. We hebben nog een extra bergje meegepikt. De weg naar boven en beneden was niet makkelijk. Regelmatig gleden we uit door het soort gravel wat er op de helling lag. Maar we zijn weer heelhuids teruggekeerd bij de

auto. Ben was het voor de eerste keer bagger zat. Na de



nodige liters water, broodje banaan, nutella en jam kwam er weer wat leven in.

De terugweg was een toeristische route met veel bochten en tunnels. Ja tunnels daar barst het hiervan op Madeira. Op de heenreis naar het schiereiland hadden we 39 tunnels variërend van lengte. Van 31 meter tot 3,5 km. Het is hier letterlijk zonder tunnels geen doorkomen aan.

Het eten was natuurlijk weer vis en vlees. Vlees was een soort rollade en vis heette Panga. Morgen de laatste actieve dag. Maar straks zoals elke avond kwart voor 10 plat. Een nachtrust van 10 uur dit begint al normaal te worden.



Madeira 1 t/m 8 september 2008

Zondag 7 september.

Jawel de laatste actieve vakantiedag is aangebroken. Na ons ontbijt in de sauna/restaurant gingen we voor de thuis wedstrijd. De levada wandeling die we vandaag gingen maken was op 10 minuten



van het hotel. Het was de wandeling naar het dal van de Ribeira da Jancela. De parkeerplaats bij het startpunt was nog helemaal leeg. Zouden we de eerste zijn? Het leek er wel op, op twee verdwaalde en/of zoekende wandelaars die niet precies wisten wat ze gingen doen of waar ze naar toe moesten. Het was ook een mooie wandeling.

De levada verdween soms onder een paar betonnen platen waar je dan overheen moest om je weg te kunnen vervolgen. Er waren open plekken met een lekker zonnetje maar ook liep je soms onder een dik bladerenpak van de bomen. Na 1 uur en 20 minuten lopen kwamen we bij de tunnel. Dus de zaklantaarns opgezocht en de hoofdbescherming in de vorm van een cap maar opgezet. De tunnel was lang. In de verte kon je een lichtpuntje zien. Dit zou de uitgang moeten zijn. Vol goede moed gingen we de tunnel in. De levada stroomde ook door de tunnel en het pad erlangs was bijzonder smal. Het plafond was helaas ook geen stahoogte.

Na ongeveer 1/3 van de tunnel te hebben afgelegd ging de zaklantaarn van Corry uit. In principe liep zij altijd voor dus nu ook. Maar van lopen kwam niets meer want je zag geen hand voor ogen. Wat nu te doen? Doorgaan of teruggaan? Bij doorgaan is het risico dat ook het licht van de andere

zaklantaarn het begeeft. Dan kom je heel moeilijk terug. Bij teruggaan zal je nooit weten hoe het aan het eind van de tunnel was.

We zijn uiteindelijk doorgegaan. Als twee halve gekken liepen we samen gebukt door de tunnel. Ben voorop en Corry met een hand vast aan de heuptas van Ben, als in een polonaise. Uiteindelijk duurde de doorgang ongeveer 10 minuten. Aan het eind van de tunnel zou er een waterval moeten zijn en nog een tunnel. De waterval was droog en die tunnel was er wel maar niet voor ons. De terugweg door de tunnel was wederom een polonaise, maar we zijn er zonder kleerscheuren en noemenswaardige verwondingen door gekomen. Op de weg terug kwamen we meer wandelaars tegen die deze levada gingen lopen. Ook die twee die niet wisten wat ze moesten doen. Door deze



thuiswedstrijd waren we iets vroeger terug bij de auto. Dus een tweede wandeling kon er nog wel gemaakt worden. Dit zou een wandeling naar een forellen vijver hoger in de bergen worden. Dat hoger in de bergen hebben we na 15 minuten maar

Madeira 1 t/m 8 september 2008

afgelast. We waren vertrokken en er hing een dikke mist om ons heen. De trui en de jas hadden we aan en we werden er niet vrolijker op.

Dus op zoek naar een ander alternatief. Een lager gelegen wandeling.

We hebben een stuk van de wandeling bij Cabe gemaakt. Hoofdzakelijk hebben we langs de levada gelopen. Dit was ook de levada Nova die we eerder hadden aangedaan, maar in een totaal ander gebied. De levada zag er niet onderhouden uit en was een beetje smerig. Langs het wandelpad waren veel varens,



heel veel varens. Het pad was ook een beetje stoffig.

Na ruim een uur hebben we ons omgekeerd om de terugweg te hervatten. Een terugweg die helaas niet droog is gebleven. Met nog een half uur te gaan

waren de spetters die we voelden druppels geworden. De Poncho's die we de hele

week trouw bij ons hadden kwamen nu toch nog goed van pas. Maar door de reeds natte kleren en hoge temperaturen bleef het onder de poncho's niet droog. Maar de camera bleef in ieder geval wel droger. Aangekomen bij de auto hebben we ons laatste broodje

opgegeten. Nutella stond er nu op het menu. Wederom hadden we de keuze tussen vlees en vis. Vlees was volgens ons varkensvlees en de vis was bij navraag tonijn.

Maandag 8 september.

Ja het zit er weer op. Om kwart voor zes liep de wekker af en voor 6 uur hadden we alle twee al gedoucht. Bij de receptie konden we ons ontbijt ophalen. We waren niet de enige voor wie het ontbijt klaar stond. Er waren natuurlijk meerdere gasten die op dit tijdstip wakker moesten worden en hun biezen moesten pakken.

De terug weg verliep voorspoedig. Geen file, die kennen ze volgens mij helemaal hier niet, en niet fout gereden voor de parkeerplaats bij de autoverhuur. De auto ingeleverd en aan ons ontbijt begonnen. We konden zelfs al 10 minuten eerder aan boord van het vliegtuig.

Dit hield ook in dat we ruim 20 minuten eerder konden vertrekken. De vlucht zou ongeveer drie en een half uur duren.



Madeira 1 t/m 8 september 2008

Alweer een half uur korter dan de heen weg. Tjonge tjonge wat voorspoedig allemaal.

Ok, we waren vroeg geland op Schiphol, maar ze hadden er niet bij verteld dat je eerst nog een half uur moet taxiën, om bij de gate te kunnen komen, dag half uur winst.

Na een wandeling van 15 minuten door Schiphol kwamen we eindelijk bij de bagageband aan.

We hadden ons in Madeira als eerste ingecheckt, maar houdt dat dan ook in dat je bagage als laatste op de band komt???? Wie zal het zeggen.!!! Na het passeren van de douane mochten we naar de bus. Bus 198 zou ons naar Aalsmeer brengen en daarna zouden we overstappen op de 172 naar Kudelstaart. Volgens het schema zou de 198 elk half uur naar Aalsmeer gaan, maar ik denk dat

ze
een



Portugees
dienstrooster

erop na houden. We hebben dus 3 kwartier op de bus moeten wachten. Dat was wel een domper op de hele reis. We hebben alle bussen die op het zelfde perron moesten stoppen wel 4 keer gezien. En dat waren er veel, heel veel.

Maar de vakantie op Madeira was een prima vakantie, maar als je een goed hotel gevonden hebt in de buurt van Funchal, is het niet nodig om halverwege de week te verkassen. En zeker niet als je een huurauto bij de hand hebt, dit is echter wel een vereiste.

Ben en Corry